

Yara Hussein's tale ved DFUNK's Madmekka-arrangement

Taler

Yara Hussein
Udtaler og gymnasieelev

Tak, fordi jeg må fortælle jer, hvad jeg har på hjertet. Og netop i dag har jeg rigtig meget på hjertet. Og det jeg har på hjertet, føles ikke godt at have op hjertet.

Jeg vil gerne sætte fokus på hverdagsdiskrimination. Det er måske en underdrivelse at bruge udtrykket ”hverdags”, men det fordi det er noget, der desværre indgår i hverdagen. Det er noget, jeg som en person med flugterfaring og anden etnisk baggrund oplever. Det er noget, jeg kan mærke, der dræner min energi. Og det er noget jeg kan mærke især, slider på en hel generation af unge mennesker, der ligner mig eller har en lignende livshistorie.

Der er tale om en slags umenneskeliggørelse; først og fremmest på et systematisk niveau. Og jeg synes, at der er noget virkelig ironisk og samtidig bittert over det hele. At man måske kommer fra et land, der bevidst tilintetgør ens menneskelighed; der gennem frygt tager ens rettigheder, holder kæften på en og berøver en for livsmod, til et land, der formår at gøre næsten det samme. Men denne gang gennem utallige mange komplicerede krav, systemer og forventninger, fraværende empati og desuden en meget bitter retorik blandt nogle grupper i samfundet, politikere og i medierne.

Og det er det sidstnævnte, jeg gerne vil fokusere på i dag. Jeg vil gerne sætte fokus på, når mennesker bliver umenneskeliggjort på det uformelle ”hverdags”-niveau.

Der er skabt et forvrænget billede af flygtninge, migranter, indvandrere, mennesker med andre farver og accenter, mennesker som ikke er født i Danmark og mennesker, som er dansker, men ikke ligner en ”typisk” dansker. Og alle de her mennesker har man samlet sammen i en kategori, der hedder

”dem”.

Et ”dem” som man forbinder med konflikter, uroligheder og kriminalitet, og et ”dem”, der er blevet syndebukken på Christiansborg.

Jeg oplever selv at blive smidt i ”dem”-kategorien.

Aldrig nogensinde har jeg hørt, at der skulle være en hensigtsmæssig årsag til blive smidt i ”dem”-kategorien.

Jeg har f.eks. ikke nok fingre og tær i alt til at tælle alle de historier, jeg har med, butiksansatte, der holder øje med mig og endda følger mig rundt i butikken.

Og jeg vil faktisk gerne fortælle om en af de historier.

Det var en hel tilfældig dag, hvor jeg efter skole var ud at kigge på noget tøj. Det lyder ikke som en særlig speciel hverdag, det har I ret i. Men det var helt tilfældigvis i den her ene butik, at der var de her tre damer, der gik rundt og holdt lidt øje med mig. Jeg prøvede ikke at tænke for meget over det. Jeg ville ikke drage konklusioner med det samme.

Men hvor den her historie adskiller sig fra alle de andre er, da en af de her damer på et tidspunkt smugkigger ind i det omklædningsrum, jeg var i. Og så snart jeg går op til kassen bliver jeg grebet fat om armen og... bliver anklaget for at stjæle; på engelsk mærkeligt nok.

”Did you steal that jacket?”

Det var lige før jeg var mere forbløffet over at blive talt engelsk til end at blive anklaget for at stjæle.

Jeg blev beskyldt for at stjæle en jakke. Min egen jakke, som jeg havde med mig. Min egen jakke, som jeg havde på, da jeg gik ind i butikken. Til sidst blev de endelig overbevist om, at det var min egen jakke. Deres forklaring?

”Det er så’n nogle som dig, der stjæler i vores butik.”

Kan I gætte, hvor det skete? Det var ikke Magasin, Illum eller et tredje kæmpe

luksus shopping center. Næh...

...det var en Røde Kors genbrugsbutik...

Den dag i dag, kan jeg stadig ikke rigtig forstå, hvad de præcist mente med "så'n nogle som dig". Det eneste jeg forstod var, at jeg og andre, der ligner mig, er upålidelige, farlige og nogle meget mulige forbrydere.

Det var første gang, jeg fik en ordentlig smagsprøve af direkte diskrimination. Og den smagte ikke godt. Faktisk smagte det så forfærdeligt, at smagen for evigt har sat sig i min mund, og at jeg har svært ved at nyde smagen af andre ting i mit liv.

Det er ikke så fedt at handle i en genbrugsbutik som det engang var.

Jeg kan lige så godt vær ærlig. Siden da har jeg ikke rigtig kunne gå ind i en butik uden at være ekstrem selvbevidst. Måden jeg bærer mig selv ad, måden jeg kigger på tingene, måden jeg langsomt går og den måde jeg altid sørger for at holde øjenkontakt med kasseassistenten og altid sørger for at smile så sødt som jeg kan, når jeg forlader butikken uden at have købt noget.

Det er en scriptet performance!

Se jeg gemmer ikke noget. Se hvor venlig jeg er. Se hvor god jeg er. Se hvor uskyldig og harmløs jeg er. Se hvordan jeg ikke er den, du tror jeg er. Se hvordan jeg ikke passer i dine fordomme om mig. Se jeg er ingen tyv!

Det her er bare en lille del af al den diskrimination, man møder og alle de mulige negative forventninger og fordomme, som hverdagen er begyndt at handle om at modbevise. Det er blevet en kamp, hvor man skal arbejde ekstra hårdt for, at man ikke bliver stemplet og smidt i alle mulige kategorier og stereotyper, der i virkeligheden ikke vedrør en.

Nogle gang får man en mærkelige form for anerkendelse. Og den anerkendelse kommer nogle gange i form af et bagvendt kompliment, der lyder "Du er anderledes" eller "Du er ikke som de andre indvandrere".

Og når jeg får sådan et "kompliment", så er det bare med til at bekræfte for mig,

at der eksisterer rent faktisk et forvrænget billede af hvem en flygtning, hvem en indvandrer er, hvem personer med al anden etnisk baggrunde er; i bund og grund hvem en "ikke-dansker" er.

Fordi det menes jo som et kompliment, når man som "ikke-dansker" ikke er som de andre "ikke-danskere". Man siger indirekte, at der er noget galt med "ikke-danskere".

Hvad er en dansker, og hvad er en "ikke-dansker"? Allerede der tænder man ild i en diskussion, der oftest ender med, at vi igen ser "os" og "dem" tankegangen.

Og dét er måske en del af problemet. Netop at vi er så hurtige og tilbøjelige til at inddele hinanden i "os" og "dem" kategorier. Og det er et problem, der har konsekvenser for både "os" og "dem".

Tillid, åbenhed og medmenneskelighed bliver sværere og sværere at finde.

Jeg kan se det på mig selv. Jeg kan se, hvordan jeg nogle gange nære mistro til andre mennesker. Altså fremmede jeg ikke engang kender så godt, fordi mine erfaringer med diskrimination har skabt negative forventninger hos mig.

Vi kan alle relatere til det: at én dårlig oplevelse oversvømmer alle de andre gode oplevelser. Men det giver vel også mening, at man som menneske gør det, ik?

Jo, det gør det. Det ligger i vores natur at gøre.

Men det betyder bestemt ikke, at vi skal lade den natur forstyrre vores fornuft.

Fordi for mit vedkommende, er det også her, jeg selv skal passe på med, at jeg ikke kommer til at gentage mønsteret. At jeg ikke selv skaber min egen version af "dem", hvor "dem" for mig er de følelseskolde snæversynet mennesker, man ikke kan stole på.

Der er noget fornuft, der siger "selvfølgelig ikke alle".

Så udover at modbevise andres fordomme og forventninger til mig, så går min hverdag også ud på at nedlægge mine egne negative forventninger til andre. Men det kræver energi, forstår I.

Det kræver så meget energi at samle kræfterne hver morgen og sige til sig selv ”det er ikke alle”. At ikke alle er nogle idiotier, der skriver nedsættende og diskriminerende opslag på Twitter og i Facebooks kommentarfelter.

Og det kræver energi at tro på menneskeheden, når menneskeheden nogle gange kun viser sin grimme side; ved at tale grimt om en i politiske kampagner, ved at spytte på en på gaden, eller ved at beskylde en for at stjæle. Fordi hvad? Man har mørkt hår og mørke øjne? Fordi man passer ind i det forvrængede billede af en hel minoritetsgruppe?

Og på et tidspunkt bliver man træt. Fordi jeg kan sagtens arbejde på at gøre op med mine egne negative forventninger til andre mennesker. Men når andre mennesker ikke gør det samme, så er det jo ikke længere en gensidig indsats.

Der er en minoritet, der skal bevise, og en majoritet, der skal overbevises. Der er en minoritet, der skal kæmpe for sit image og sin identitet, og en majoritet, der skal i sidst ende godkende den.

Kan I se, at det her kun kan føre til endnu flere problematikker?

Så vi skal alle sammen, som i alle sammen, gøre noget, hvis vi nogensinde skal lykkes med at fuldende en kultur i samfundet baseret på tolerance og åbenhed. Jeg tør godt sig, at vi er på vej dertil.

Vi skal blive ved, så lyt! Til dem, der lader deres fordomme og forudfattet ideer komme i vejen for dømmekraften; Løft hovedet fra mediernes nøje valgte nyheder og diskurser og se dig omkring. Kig på virkeligheden.

Hvem er din læge? Hvem er din lærer? Hvem er din advokat? Hvem er din sygeplejerske? Hvem er din nabo? Hvem er din kollega? Hvem er din sidekammerat? Hvem er din yndlingskunstner? Hvem er din medborger, og hvem er dit medmenneske?

Hvem deler du luften med? Hvem deler du vand med? Hvem deler du kloden med?

”Vi” deler det med hinanden.

Vi skal stå op hver morgen og vaske det filter vi har på vores verdens- og menneskesyn. Vi skal se på alle mennesker med nye og rene øjne.

Giv chancer!

Og når mennesker svigter, når mennesker dømmes forkert, når mennesker er nogle kæmpe idioter, så giv en chance til. Igen og igen og igen og igen, for vores eneste og evige håb er at tro på menneskeheden; selv når den kun viser sine grimme sider.

Det er nemt nok at sige, at vi skal vende op og ned på vores verdensbillede. Men det er ikke noget, man gør fra den ene dag til den anden. Det er noget man stræber efter at gøre i sin hverdag. Det er noget, der måske tager lang tid, fordi man modarbejder sin natur.

Men vi skal træne det her. Vi skal træner vores kritiske evner.

Hvis jeg kan stå op hver morgen og sige ”ikke alle”, så kan du også stå op hver morgen og sige ”ikke alle”.

”Du” og ”jeg” skal blive et ”os”, for at ”os” og ”dem” kan blive et ”vi”.

Mange tak!

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Agitationstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/yara-husseins-tale-ved-dfunks-madmekka-arrangement>